

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Arnth Jensen): På mit partis vegne tillader jeg mig herved for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendoms-skatter og forslag til lov om ændring i lov nr. 100 af 14. april 1937 om en fælles-kommunal udligningsfond.

Forslagene er enslydende med forslag fremsat for folketinget i samlingen 1947—48 og i samlingen 1948—49, og forelæggelsestale og behandling findes i folketingets forhandlinger 1947—48 sp. 3308—3309 og 1948—49 sp. 542—543 og 1746—1769.

Idet jeg henviser til de bemærkninger, jeg dér har fremført, gør jeg opmærksom på, at skatteudskrivningen til amtsfondene stadig har været stigende, og at det af fremkomne meddelelser må formodes, at de kommende overslag for 1950—51 vil vise samme tendens, medens landbrugets indtægtsforhold er inde i en faldende kurve. Retfærdighedshensyn gør det nu bydende nødvendigt, at amtsbeskatningen ændres, således at alle, der nyder de goder, som denne beskatning er udtryk for, også kommer til at deltage i udgiftsbyrdens betaling.

Der kan i virkeligheden ikke gives nogen fyldestgørende saglig begrundelse for den nuværende tilstand på amtsbeskatningsområdet. Mit parti mener derfor, at man nu omsider bør gå bort fra denne uretfærdige ordning.

Jeg anbefaler forslagene til hurtig behandling og vedtagelse.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Fortsettelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1950 til 31. marts 1951.

Forhandlingen genoptoges.

Bertel Dahlgaard: I det halve år, der er gået, siden rigsdagen i foråret sluttede sit arbejde, har den offentlige drøftelse af landets stilling udadtil og indadtil været i sjælden grad gold og negativ. Regeringen har omtrent ugentlig ført sin diskussion med venstre og konservative om, hvorvidt regeringen og rigsdagen skal give sig til at bestille noget, eller om de ikke hellere skulle indlede vinteren med at bruge et par millioner til storstilet valgsuospil med befolkningen som ufrivillige tilskuere, medens arbejdet med de utallige vanskeligheder

ligger stille. Som et virkelig talende supplement til denne diskussion lød handelsministerens hyggelige og fortrøstningsfulde bemærkning om, at vi her i det lille Danmark ligger lunt i svinget. Og der var virkelig ved at brede sig en sådan hyggefølelse, forsåvidt ikke uden grund som genopbygningen skred frem med stigende produktion, fremgang i den pengemæssige sanering og ophævelse af en række restriktioner. Men der var vel nok mange, der glemte, at den tilsyneladende følelse af velstand i betydelig grad havde sin baggrund i, at Amerika betalte forretningen Danmarks underskud. På den anden side var der givet os 3 år til at bringe vore forhold i orden.

Så kom devalueringen den 18. september. Den åbenbarede som i et lynglimt, at betingelsen for denne frist var, at det engelske verdensrige, som vort erhvervsliv er så afhængigt af, var i økonomisk ligevægt. Men det var det ikke. Derfor kom sterlingdevalueringen med en naturkrafts væld. Mange meget sagkyndige verden over mener, at England gik for vidt med de 30 pct., men en diskussion herom er ørkesløs. Devalueringen forelå for os som en kendsgerning, og denne kendsgerning gav os ikke råderum for nogen ønsketænkning. Det valg, vi stod overfor, var enten at følge sterling eller en øjeblikkelig voldsom økonomisk krise.

Hvis vi ikke havde devalueret kronen, ville vor eksport til sterlingområdet hjembringe 700 mill. kr. mindre til Danmark om året. Alle de erhverv, der rammes heraf, ville øjeblikkelig være ude i en katastrofal krise, og deres nedsatte købeevne ville atter skabe vanskeligheder i andre erhvervs afsætning. Arbejdsløsheden ville brede sig, og samtidig ville erhvervene miste deres konkurrenceevne overfor alle de lande, som havde devalueret. Under disse omstændigheder ville store grupper indenfor dansk erhvervsliv ikke kunne opfylde deres forpligtelser overfor deres kreditorer, falterne ville snart florere, og de sparere og formueejere, som man nu beklager, ville i alleregentligste forstand komme til at stå for skud, da til syvende og sidst et sundt erhvervsliv er betingelsen for, at de, der har lånt penge, kan betale enhver sit, så de, der har opsparet og udlånt pengene, kan få deres rente.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sagde i går, at spareviljen ikke måtte undergraves. Samtidig er han vel den herinde, der har det største ansvar for den tipningsgalskab, der nu går hen over landet. Der kan være forskellige anskuelser om ung-